

KERSTMARKT

We kunnen voor elkaar zorgen en door elkaar verzorgd worden.

Op een avond aan het einde van december liep ik door de straten van Leuven. Ik was net naar de kerstmarkt geweest, waar ik naar goede jaarlijkse gewoonte in ieder geval twee keer naartoe wil. De eerste keer ging ik voor de heerlijke ovenkoek en de gepofte kastanjes.

Deze keer, mijn tweede bezoek dus, was ik erheen gegaan om een cadeautje voor mijn ouders te kopen. Bij één van de kraampjes worden kleine huisjes verkocht. En dan niet van die kitscherige fel blinkende of neonlicht schijnende, nee, de mooie. Ze zijn handgemaakt en zeer gedetailleerd. Ik kocht een huisje dat gebaseerd is op een bestaand huis aan de Grote markt in Leuven. Leuven is de stad waar ik geboren ben en waar we als gezin lang vertoefd hebben.

Met het huisje op zak, liep ik dus nog wat door de straten. Ik kwam hier en daar wat

bekenden tegen, waaronder mijn kapper, een paar collega's en een winkeluitbater die ik ken. Ik voelde me vrolijk en nostalgisch. Ik denk dat het koopavond was, of het was al vroeg donker. Maar de combinatie van **kerstverlichting in een donkere stad**, de geuren van allerlei zoete en hartige dingen door elkaar, en hier en daar een straat muzikant ... wel, dat zorgde dus voor dat vrolijke nostalgische gevoel.

Ik ging een paar tweedehands boekwinkeltjes langs, een speelgoedwinkel, de vintage platenwinkel, en **ik was eigenlijk gewoon blij met het leven**. Los daarvan had ik maagpijn, al een week of twee. En dat ging maar niet over. Ik kreeg er medicijnen voor, maar die werkten maar traag. Vreemd vond ik dat, dat ik me zo goed kon voelen en slecht tegelijk.

Over het algemeen gaat het best goed met me. Ik ga er niet vanuit dat u me kent, dus ik zal u even wat woorden geven die me beschrijven: lang, grote baard, donker haar, overgewicht, single, muzikaal, hou van boeken, geheelonthouder. Voilà, nu hebt u een beetje een beeld van me en kan u me zich misschien zelfs inbeelden, zo lopend door de straten van Leuven met maagpijn. Maar toch met **een**

glimlach op mijn gezicht.

Ik heb een bontgekleurde sjaal aan die een vriendin voor me heeft gebreid en die verwacht zich soms met de haren van mijn baard. Ik vind dat een fijn gevoel.

De blijdschap die we hebben, delen we graag, van **'Vrolijk Kerstfeest'** tot **'Happy New Year'**, dat gaat allemaal. Iedereen blijft wel even hangen bij een oude-mevrouwen-koor dat kerstliedjes zingt, en knikt elkaar vrolijk toe terwijl ie staat aan te schuiven voor een ovenkoek of een Hasseltse koffie. **Het lijkt wel of er op die momenten vriendschappen ontstaan.**

En we gaan allemaal blij en nostalgisch naar huis, soms zelfs met een druppeltje te veel op. De dag erna denken we al niet meer aan die mevrouw met de blauwe muts die haar ovenkoek liet vallen en zomaar een nieuwe kreeg, 'omdat het kerstmis is'. We denken niet meer aan de oude man met zijn draaiorgel, of ja, misschien nog één keer al we 's morgens vroeg nog snel een 'story' op Instagram zetten over gisterenavond.

Zoveel mooie gedachten in ons hoofd, zoveel mooie mensen op straat, sommigen zingend, dansend. Maar vooral veel van hen zijn vrolijk en goedgemutst. Herkent u de geur van spekfakkels op de barbecue? Van Glühwein en chocolademelk? De klanken van Stille nacht vanuit een tuba en een viool? De combinaties zijn overweldigend, maar op zo'n avond onwaarschijnlijk mooi.

Ik hoop dat het me gelukt is om uw gedachten in een sfeer van rust te brengen, maar ja, ik zat nog steeds met die maagpijn. Zou ik er iemand over vertellen? Mijn kapper zou best luisteren, mijn collega's ook, en zelfs de man van de platenwinkel heeft altijd wel oor naar een babbel. Maar de anderen? De man die tuba speelt bijvoorbeeld. Zou hij even blij zijn met de mededeling dat ik maagpijn heb als met een stuk van twee euro

dat in zijn koffer valt? Of de kastanjeverkoper, zou hij de tijd nemen om naar me te luisteren en me te troosten? Ik betwijfel het. En dat is iets wat ik altijd zo vervelend vind, dat er **zoveel mensen omgaan met elkaar** op zo'n kerstmarktavond, maar dat het uiteindelijk **allemaal zo kortstondig en leeg** blijkt.

Waar kan ik terecht met mijn pijn en verdriet? Met

mijn maagpijn kan ik naar de dokter en die heeft intussen een betere oplossing kunnen bieden. **Maar waar kan ik heen als ik verdrietig ben? Waar kan ik terecht als ik met mijn gedachten, mijn leven in de knoop zit?**

Ik geloof dat wij als mensen niet gemaakt zijn om alleen door het leven te gaan. **Ik geloof ook dat er een plan is voor ons**

leven. Ik geloof in God. In de Bijbel kan je op verschillende plaatsen lezen dat God de mensen leert om samen te leven. Een gezin of een familie is een mooi beeld van hoe God het leven ziet. Twee mensen die van elkaar houden en samen een gezin stichten. Met grootouders, neven, nichten, ooms en tantes erbij heb je al snel een heel netwerk van mensen die elkaar graag zien en

die voor elkaar kunnen zorgen. Dit klinkt misschien idealer dan vaak het geval is, maar goed, het is een goed model.

Mensen als ik, die single zijn, hebben vaak wel nog ouders en andere familie. Maar zelfs als je helemaal alleen bent overgebleven, is er eigenlijk niets dat je moet tegenhouden om 'familie' te zijn met anderen. Wij mensen hebben elkaar.

We kunnen voor elkaar zorgen en door elkaar verzorgd worden. Zo bedoelde God het toen Hij ons maakte en hier op onze aarde neerzette.

Samen.

In een wereld waar niet iedereen luistert naar God is het vaak moeilijk om nog vreugde te hebben in ons leven. We richten ons meer op onze spreekwoordelijke levensmaagpijn dan op het zorgen voor elkaar.

Ik ontdekte een aantal jaar geleden wat het betekent om geliefd te zijn en om verzorgd te worden. Niet door een partner maar door Jezus Zelf, en de mensen die Hij om me heen plaatste. **Zorg voor elkaar en vraag eens aan Jezus hoe dat bij jou precies kan werken.** Want bij Jezus komen, dat is thuiskomen.

*Uit 'Thuiskomen'
Johannes Marinus Menheere*

LEES ONLINE

"Zorg voor elkaar en vraag eens aan Jezus hoe dat bij jou precies kan werken. Want bij Jezus komen, dat is thuiskomen."